

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Cdo/138/2024
Identifikačné číslo spisu: 1323201732
Dátum vydania rozhodnutia: 28.01.2026
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:1323201732.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky: J. X. D., narodená XX. H. XXXX, U., A. XXXX/X, zastúpená spoločnosťou: Advokátska kancelária JUDr. E. Mišíková & JUDr. Ing. R. Cádra, s.r.o., so sídlom Bratislava, Partizánska 2, IČO: 50 469 738, proti povinnému: Z. E. U., narodený XX. K. XXXX, O. E., Č. XXXX/XA, zastúpený advokátom: JUDr. Pavol Gráčik, so sídlom Nitra, Farská 40, o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, vedenej na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B3-62C/28/2023, o dovolaní povinného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 08. januára 2024 sp. zn. 5Co/145/2023-124, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Navrhovateľke p r i z n á v a proti povinnému nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. (Pôvodne) Okresný súd Bratislava III uznesením z 09. mája 2023 č.k. 62C/28/2023-43 uložil povinnému zákaz vstupovať na pracovisko navrhovateľky, pozostávajúce z čakárne ambulancie, nachádzajúce sa v nebytovom priestore č. XX na prízemí bytového domu so súpisným číslom č. XXXX na T. ulici č. XXXX/XX, XXX XX U., postaveného na parcele č. 2409/60 a parcele č. 2409/203, evidovaného na liste vlastníctva LV č. XXXX, vedenom Okresným úradom Bratislava pre okres Bratislava V, obec U. - m. č, R., k.ú. R.. Uložil povinnému zákaz písomne, telefonicky, elektronickou komunikáciou alebo inými prostriedkami navrhovateľku kontaktovať. Navrhovateľke priznal voči povinnému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

1.1. Súd prvej inštancie mal za to, že navrhovateľka dostatočne osvedčila tvrdenú skutočnosť prostredníctvom viacerých priamych svedkov- kolegov, že správanie povinného je absolútne neprípustné. To spočíva v slovnom osočovaní, urážaní a obťažovaní navrhovateľky, čím opakovane a v gradujúcej intenzite vyvoláva verbálne útoky na pracovisku navrhovateľky a tak znemožňuje jej nerušený a pokojný výkon práce. Opakujúce agresívne ataky povinného voči jej osobe (sprevedzané neraz policajným zásahom), vyústili až do vyhrážok o sledovaní pediatrickej ambulancie. Súd konštatoval, že ak mal povinný podozrenie z porušovania jeho rodičovských práv konaním navrhovateľky ako

ošetrujúcej lekárky jeho detí, mohol sa obrátiť na príslušné orgány, čo však neurobil, o čom svedčí aj písomné vyjadrenie k návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia zo dňa 18. 04. 2023. V ňom sa sťažuje na lekárske postupy a lekársku starostlivosť, avšak bez podpory svojich tvrdení akýmkoľvek dôkazom. Súd preto uviedol, že ostentatívne obviňovanie navrhovateľky z laxného prístupu k jeho deťom a neplnenia si svojich lekárskejších povinností formou približne tridsiatich mailov v priebehu troch mesiacov, nemožno považovať len za vyjadrenie nespokojnosti rodiča s poskytovanou zdravotnou starostlivosťou, ale ide o zrejmy zásah do osobnej integrity navrhovateľky s cieľom bezdôvodne ju napádať a pokračovanie takéhoto jeho správania (komunikácie) môže ohroziť duševnú alebo telesnú integritu navrhovateľky (povinný totiž mal aj podľa svedkov avizovať, že navrhovateľku má nahratú na video a sleduje jej ambulanciu), preto je žiaduca potreba bezodkladnej úpravy pomerov procesných strán tak, ako je uvedené vo výroku. Súd zastáva názor, že povinný na rozdiel od matky maloletých detí zneužíva svoj status rodiča, a jeho verbálne útoky voči navrhovateľke sú prejavom jeho averzie, keďže neunesol svedectvo navrhovateľky vo veci starostlivosti o maloleté deti svedčiace v prospech matky a jeho útoky (ústne i písomné) dosahujú čoraz vyššiu intenzitu.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie povinného uznesením z 08. januára 2024 sp. zn. 5Co/145/2023 bez nariadenia odvolacieho pojednávania, dospel k záveru, že odvolanie povinného nie je opodstatnené a návrh na nariadenie neodkladného opatrenia je vecne dôvodný (§ 387 ods. 1 CSP). Mal za to, že je nutné neodkladne upraviť pomery procesných strán tak, ako je uvedené vo výroku uznesenia súdu prvej inštancie, čím sa dosiahne trvalá úprava pomerov bez potreby iniciovania súdneho konania vo veci samej. Uviedol, že predmetné rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza celkom správne z toho, že je sice právom rodiča sa informovať o zdravotnom stave maloletých detí, ale prípustným spôsobom, neprekračujúcim mieru a až do roviny obťažovania a sťažovania výkonu lekárskej starostlivosti. Zároveň podotkol, že sice povinnosťou lekára je informovať rodiča o zdravotnom stave maloletých detí, ale táto povinnosť je splnená informovaním jedného z rodičov maloletých detí, a potom nastupuje povinnosť tohto informovaného rodiča následne informovať druhého rodiča. Odvolací súd tiež konštatoval, že rodič nevykonáva kontrolu nad výkonom zdravotnej starostlivosti lekára maloletých detí, túto povinnosť majú zákonom stanovené orgány, na ktoré sa rodič v prípade podozrenia môže kedykoľvek obrátiť. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 CSP a § 255 ods. 1 CSP.

3. Voči rozhodnutiu odvolacieho súdu podal povinný dovolanie (ďalej aj „dovolateľ“). V jeho dôvodoch uviedol, že nesprávnym rozhodnutím došlo k naplneniu dovolacieho dôvodu § 420 písm. f) CSP. Mal za to, že v rozhodnutí odvolacieho súdu absentuje riadne odôvodnenie, nakoľko sa odvolací súd nijakým spôsobom nevyporiadal s jeho odvolacími námietkami. Poukázal pritom na opodstatnenosť odvolacích námietok, v ktorých trvá na tom, že navrhovateľka hodnoverne neosvedčila dôvodnosť nároku a jej tvrdenia sa nezakladajú na pravde. V tejto súvislosti poukázal na to, že matka maloletých detí bez jeho súhlasu a vedomia prehlásila deti od pôvodného pediatra, pričom navrhovateľka sa voči jeho osobe správa zaujato, upierala mu práva rodiča a neumožnila mu nahliadnuť do lekárskejších záznamov detí, naopak má pozitívny vzťah k matke a jej právnej zástupkyňi. Poprel správnosť a hodnovernosť súdom vykonaných dôkazov. Ďalej poukázal na to, že bolo zasiahnuté do jeho rodičovských práv a súd mal vykonať všetky dostupné aj nenavrnuté dôkazy tak, aby zistil skutkový stav čo najobjektívnejšie.

4. Navrhovateľka vo vyjadrení k dovolaniu považuje rozhodnutie odvolacieho súdu za dostatočne odôvodnené a podotkla, že povinný len opakuje argumentáciu z podaného dovolania. Poukázala tiež na rozpornosť tvrdení na str. 8 odôvodnenia dovolania (navrhovateľka sa voči mojej osobe od začiatku správala zaujato) a str. 9 odôvodnenia (komunikácia bola spočiatku dobrá). Preto ho žiadala zamietnuť ako nedôvodné.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 ods. 1 CSP) a to oprávneným subjektom (§ 424 CSP), zastúpeným podľa § 429 ods. 1 CSP skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti, pričom zistil, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

6. Nakoľko ide o rozhodnutie o neodkladnom opatrení, ktoré je iniciované a vydané ešte pred konaním vo veci samej a zároveň, na ktoré už nebude nadväzovať konanie vo veci samej, spĺňa kritérium prípustnosti dovolania v zmysle § 420 CSP, nakoľko konzumuje vec samú (R 21/2018 a R 76/2018).

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Povinný prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z § 420 písm. f) CSP a svoju argumentáciu o existencii vady v zmysle § 420 písm. f) CSP založil na tvrdení o absencii riadneho odôvodnenia rozhodnutia, nakoľko sa odvolací súd nevysporiadal s jeho odvolacími námietkami a nesprávne nedostatočne vyhodnotil dôkazy, bez uplatnenia vyšetrovacej zásady v prospech povinného.

11. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

12. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle tohto ustanovenia nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia, rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

13. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

14. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

15. K námietke zmätočnosti a nedostatku riadneho odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu treba

úvodom uviesť, že súčasťou práva na spravodlivý proces je aj riadne odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006). Civilné sporové konanie sa musí v každom jednotlivom prípade stať zárukou zákonnosti a slúžiť na jej upevňovanie a rozvíjanie. K základným právam strany sporu, obsiahnutým v práve na spravodlivý proces, patrí i právo na uvedenie dostatočných dôvodov, na ktorých je rozhodnutie založené. V súvislosti s riadnym odôvodnením je potrebné uviesť, že vychádzajúc z konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (o. i. veci G. R. proti Š., rozsudok z 21. októbra 1999 týkajúci sa sťažnosti č. 30544/96, R. T. proti Š., rozsudok z 9. decembra 1994, týkajúci sa sťažnosti č. 18390/91, V. D. H. proti H., rozsudok z 19. apríla 1994, týkajúci sa sťažnosti č. 16034/90), judikatúry Ústavného súdu SR (I. ÚS 226/03 z 12. mája 2004, III. ÚS 209/04 z 23. júna 2004, III. ÚS 95/06 z 15. marca 2006, sp. zn. III. ÚS 260/06 z 23. augusta 2006, sp. zn. III. ÚS 36/2010 zo 4. mája 2010, sp. zn. I. ÚS 114/08 z 12. júna 2008), nie je nutné, aby na každú žalobnú námietku bola daná súdom podrobná odpoveď a rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný s ohľadom na okolnosti každého prípadu.

16. Neodkladné opatrenie predstavuje inštitút osobitnej povahy, čomu zodpovedá zjednodušený a zrýchlený procesný postup súdu pri rozhodovaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, keď súd rozhoduje spravidla bez výsluchu a vyjadrenia strán a bez nariadenia pojednávania, a to s poukazom na podstatu, účel a zmysel inštitútu neodkladného opatrenia. Je zrejmé, že pri nariaďovaní neodkladného opatrenia prevláda záujem na rýchlosti rozhodnutia nad požiadavkou úplnosti skutkových zistení. Pri rozhodovaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia súd musí skúmať naplnenie formálnych a vecných predpokladov uvedených v ustanovení § 324 a nasl. CSP. Splnenie predpokladov pre nariadenie neodkladného opatrenia samozrejme nemožno vyvodiť len zo samotných tvrdení navrhovateľa, a preto je potrebné tieto tvrdenia spoľahlivo osvedčiť aspoň do tej miery, že možno dôvodne nadobudnúť presvedčenie o ich pravdivosti a hodnovernosti (§ 326 ods. 1 a 2 CSP). Chýbajúce osvedčenie bezprostredne hroziacej škody/ujmy nemožno ničím nahradiť, pretože je základnou podmienkou pre nariadenie neodkladného opatrenia, nakoľko ide o opatrenie, ktoré je namieste nariadiť len vtedy, ak je práve kvôli zabráneniu skutočne hroziacej konkrétnej škode/ujme potrebné okamžite zasiahnuť súdnym rozhodnutím. Faktické vyhodnotenie potreby bezodkladne upraviť pomery strán je otázkou voľnej úvahy súdu, ktorá však musí byť objektívne preskúmateľná na základe odôvodnenia jeho rozhodnutia. Treba tiež uviesť, že neodkladné opatrenie zasahuje podstatným spôsobom do práv druhej strany, je preto nevyhnutné, aby súdy s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu zvažovali nevyhnutnosť (a primeranosť) takéhoto zásahu do subjektívneho práva protistrany.

16.1. Dovolací súd zdôrazňuje, že neodkladné opatrenie je výnimočným opatrením, ktoré možno nariadiť len vtedy, ak je skutočne nevyhnutné bezodkladne upraviť pomery medzi stranami. Nariadenie neodkladného opatrenia z dôvodu potreby bezodkladnej úpravy pomerov v zmysle § 325 ods. 1 CSP je prípustné a opodstatnené len vtedy, (i) ak sa tvrdí alebo osvedčí právny vzťah medzi stranami, (ii) ak tento vzťah vyžaduje dočasnú úpravu, (iii) ak je navrhovaná bezodkladná úprava naliehavo potrebná, (iv) ak sa v právnych vzťahoch medzi stranami nevytvorí nenávratný stav a (v) ak sa nezasahuje do právnych vzťahov medzi stranami neprimeraným spôsobom. Neodkladné opatrenie bude spravidla opodstatnené, ak žalobcovi (navrhovateľovi neodkladného opatrenia) hrozí vznik alebo rozširovanie škody, či inej ujmy alebo dochádza k porušovaniu alebo ohrozovaniu jeho práv a oprávnených záujmov.

17. V súdnej veci sa navrhovateľka domáhala nariadenia neodkladného opatrenia, ktorého obsahom je zákaz povinnému vstupovať na pracovisko navrhovateľky ako aj písomne, telefonicky, elektronickou komunikáciou alebo inými prostriedkami navrhovateľku kontaktovať. Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie povinného, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené. Súd prvej inštanície v uznesení podrobne rekapituloval skutkový stav, ako aj dôkaznú situáciu, mal za to, že navrhovateľka vyhlásením svedkov ako aj mailovej komunikácie dôveryhodne preukázala agresívne a obťažujúce dlhodobé opakujúce sa správanie povinného, ktorý jej tým sťažoval aj výkon zdravotníckej starostlivosti. Takéto správanie nemožno považovať len za vyjadrenie nespokojnosti rodiča ako tvrdil povinný, nakoľko okrem viacerých mailov avizoval pred svedkami, že má navrhovateľku nahratú a sleduje jej ambulanciu. Pokiaľ nesúhlasil s lekáarskymi postupmi navrhovateľky, na príslušné orgány sa nikdy neobrátil a svoje tvrdenia nepodporil žiadnym dôkazom. Na skutkové aj právne závery súdu prvej inštanície nadviazal aj odvolací súd, ktorý v napadnutom rozhodnutí jasne vykonal ich samostatné právne

posúdenie a vysvetlil, na základe akých právnych úvah dospel k záveru o dôvodnosti návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Odvolací súd rekapituloval rozhodujúce skutkové okolnosti sporu a zhodnotil ich v logických súvislostiach, pričom vyvrátil všetky podstatné námietky povinného v zmysle § 393 ods. 2 CSP v spojení s § 220 ods. 2 CSP. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie povinného nie je opodstatnené a uznesenie súdu prvej inštancie je vecne správne. Poukázal vzhľadom na odvolacie námietky na zákonné ustanovenia, podľa ktorých súd prvej inštancie správne nariadil neodkladné opatrenie (§ 325 ods. 2 písm. f), g) CSP) a stotožnil sa s tým, že pomery procesných strán je nutné neodkladne upraviť tak ako je uvedené vo výroku uznesenia súdu prvej inštancie. Poukázal na to, že síce rodič má právo sa informovať o zdravotnom stave svojich maloletých detí, avšak prípustným spôsobom, neprekračujúc mieru obťažovania a sťažovania lekárskej starostlivosti a je naplnená aj informovaním jedného z rodičov maloletých detí, ktorý má tú istú povinnosť informovať druhého rodiča. Dodal, že rodič nevykonáva kontrolu starostlivosti lekára maloletých detí, ale sú na to určené príslušné orgány, na ktoré sa môže zákonný zástupca maloletých detí kedykoľvek obrátiť. Dovolateľ v rámci dovolania opakovane vyjadril svoj nesúhlas so závermi oboch súdov, ktoré však v odôvodnení vychádzali zo zisteného skutkového stavu súdom prvej inštancie, ktorý prevzal odvolací súd, a právnych záverov, s ktorými sa stotožnil. Odvolací súd jasne vysvetlil kľúčové dôvody, ktoré ho viedli k prijatému rozhodnutiu.

18. V súvislosti s námietkami dovolateľa, vzhľadom na vyššie uvedené, dovolací súd konštatuje, že sa odvolací súd dostatočným a zrozumiteľným spôsobom vysporiadal s odvolacími námietkami, vyjadrujúcimi len nesúhlas so záverom súdu prvej inštancie, pričom žiadne dôkazy na podporu svojich tvrdení nenavrhol a za procesnú vadu konania tak podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad.

19. V súvislosti s predmetnými námietkami dovolateľa, považuje dovolací súd za nevyhnutné akcentovať na zásadu voľného hodnotenia dôkazov vyplývajúcu z ústavného princípu nezávislosti súdov (čl. 46 Ústavy SR), v zmysle ktorej záver vyvedený sudcom v prebiehajúcom konaní o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Tento jeho postup však musí byť v istom zmysle objektivizovaný konceptom takeého hodnotenia dôkazov, ktoré obostojí z hľadiska jeho prípadného rozporu so zákazom arbitrárnej jurisdikčnej ľubovôle. Inak povedané, „voľnosť“ hodnotenia dôkazov neznamená, že súd nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia, naopak, konečné meritórne rozhodnutie malo vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania. Koncept voľného hodnotenia dôkazov je derivátom tzv. akuzáčného typu procesu, v ktorom zákon pojmovovo nemôže predpisovať zákonnú silu jednotlivým dôkazom. Naopak, v inkvizíčnom procese dominuje tzv. legálna dôkazná teória, ktorá pojmovovo vyžaduje zákonnú silu, „váhu“ jednotlivých dôkazov - tento typ procesu sa však vo všeobecnosti považuje za dejinne prekonaný, aj keď jeho jednotlivé prvky prerástli medzičasom do konceptuálnej sústavy iných ako sporových konaní (mimosporov) predovšetkým cez prizmu tzv. vyšetrovacieho princípu a princípu oficiality. Právna úprava nestanovuje, ako má súd hodnotiť dôkazy z hľadiska pravdivosti; uvádza len, že súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, ktorá v civilnom procese predstavuje veľmi zložitý myšlienkový proces sudcu. Takúto úvahu súdu nemožno zamieňať s úvahou, ktorú právna úprava nepripúšťa síce výslovne, no je implicitne obsiahnutá v pojmovej sústave silného sudcu a voľného hodnotenia dôkazov - ide o úvahu z hľadiska ustálenia, resp. určenia výšky nárokov vtedy, ak túto výšku možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami alebo ju nemožno zistiť vôbec. Hodnotenie dôkazov úvahou súdu rovnako neznamená ľubovôľu súdu pri hodnotení dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu musí vždy zodpovedať zásadám formálnej logiky, musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci, nesmie byť v rozpore s prírodnými zákonmi, musí byť preskúmateľná v inštančnom postupe a podobne. Výsledky hodnotenia dôkazov sú aj súčasťou odôvodnenia rozsudku, nakoľko z ustanovenia § 220 ods. 2 vyplýva súdu povinnosť v odôvodnení rozsudku (okrem iného) stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo

nevykonali ďalšie navrhnuté dôkazy a podobne. Súd nie je viazaný len skutkovým stavom, ako ho predniesli (substancovali) sporové strany, ale má i vlastné procesné oprávnenia ingerovať do sporu. Strany tak nie sú „vlastníkmi“ skutkových tvrdení, ako v liberálnom koncepte civilného procesu, ale súdom zistený skutkový stav má v čo najvyššej možnej miere korešpondovať s reálnym hmotnoprávnym pomerom sporových strán. Teória hovorí v tejto súvislosti o tzv. modifikovanom prejednávacom princípe, kde je procesná aktivita vo vzťahu k ustáleniu skutkového základu sporu prioritne zverená sporovým stranám, no s „materiálnymi“ korekciami zo strany súdu.

20. Toto neodkladné opatrenie podľa povahy veci bolo vydané v sporovom konaní. V súhrne uvedené civilné sporové konanie je ovládané prejednacou zásadou, v súlade s ktorou je úspech procesnej strany definovaný jej povinnosťou tvrdenia a na ňou nadväzujúcou dôkaznou povinnosťou a im zodpovedajúcim korelátom v podobe bremena tvrdenia a dôkazného bremena. Z prejednávacej zásady potom následne vyplýva základné procesné pravidlo, podľa ktorého každá strana je povinná dokazovať skutočnosti zodpovedajúce znakom právnej normy, ktorá je pre ňu priaznivá a ktorej sa domáha. Strana domáhajúca sa týchto právnych následkov ponese aj nepriaznivé dôsledky stavu non liquet (neobjasneného určitého skutkového stavu, resp. určitej relevantnej skutočnosti), teda procesných následkov toho, ako keby bolo zistené, že k naplneniu skutkových predpokladov hypotézy právnej normy, ktorej účinkov sa domáhala, nedošlo. (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. I. ÚS 24/2019 z 9. júna 2020).

21. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP.

22. Pokiaľ povinný v rámci uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP v dovolaní namietal, že konajúce súdy nesprávne zistili a vyhodnotili skutkový stav, dôsledkom čoho je i nesprávne právne posúdenie celého sporu, dovolací súd pripomína, že nesprávne právne posúdenie veci nezakladá procesnú vadu zmätočnosti (judikát R 24/2017).

23. Z uvedených dôvodov najvyšší súd dovolanie povinného odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

24. Rozhodnutie o trovách dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

25. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.